

Svajonų
ROMANAI

Susan
Meier

KVIEČIAME
Į VESTUVES

Viską pakeitusios Kalėdos

Knygute.lt

Susan Meier

**VISKĄ
PAKEITUSIOS
KALĖDOS**

Trijų knygų serija
„Kviečiame į vestuves“
Trečia knyga

Versta iš Susan Meier,
Reunited Under the Mistletoe, 2021
© Susan Meier, 2021

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.
Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį
draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai
skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą
kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti,
platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti,
teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be
raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė
atsakomybė.

Ana Gorbatova, dizainas, 2023

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2023

© Viktorija Mažeikienė, vertimas iš anglų kalbos,
2023

ISBN 978-609-03-0931-5

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2023

1

- Karalienė apgailestauja.

Karalienė?

Rudenė Džouns vos nenusikvatojo. Žinojo, kad Aivės Dženkins vestuvėse dalyvaus daug garsenybių. Bet karalienė?

Rudenė dairėsi po Aivės darbo kambarį jos namuose Parko aveniu. Aivė priklausė Manhatano aukštuomenei, tad ir Kalėdoms išpuošti jos namai priminė nuotraukas iš blizgių stiliaus žurnalų. Vidutinio ilgio kaštoninių plaukų ir rudų akių Rudenė, žemiška moteris, lyg ir turėjo jaustis ne savo vietoje, bet ji suartėjo su Aive susipažinusi per vieną iš labdaros organizacijos *Būk išgirsta* renginių, kuriame Aivė savanoriavo, o Rudenė dirbo. Jiedvi ne tik susidraugavo. Tapo lyg seserimis.

Kai pagalbininkė įteikė dovanų dėžutę iš *Tiffany* parduotuvės kaip atsiprašymą dėl nedalyvavimo, žaliaakė Aivė tepakėlė dailiai išriestą antakį.

- Nejaugi išties neatvyks? Negaliu patikėti.

Šįkart Rudenė nesulaikė juoko. Kartais Aivė ją tiesiog stulbino.

- Nejaugi tikėjaisi, kad tavo vestuvėse

dalyvaus *pati karalienė*?

- Ne. Bet tikėjasi, kad atsakys iki lapkričio dvidešimt aštuntosios, kaip prašyta kvietime. Ne vėluodama dvi dienas. Ką, po paraliais, veikia jos darbuotojai?

Aivė bedė pirštu į svečių susodinimo schemą, dėl kurios jiedvi su Rudene svarstė stovėdamos šalia marmurinio židinio, išpuošto visžalių augalų šakelėmis ir ryškiai raudonomis dekoracijomis.

- Žiūrėk, jai skirta... antra vieta. Viena vieta jai, kita - jos kviestiniam svečiui. Aleksandra, vestuvių planuotoja, sudarė šią schemą pagal tai, kada kviečiamieji pranešė apie dalyvavimą.

Rudenė papurtė galvą. Iki vestuvių belikusios lygiai dvi savaitės, ir nors Aivė, kaip visad, atrodė nepriekaištingai, ji jau ėmė jaudintis. Bet nepanikavo. Aivė priklausė Manhatano elitui. Visada elgėsi aristokratiškai ir mėgo rengti vakarėlius - būtent todėl Rudenė ir Aivė suartėjo per *Būk išgirsta* renginį, skirtą padėti moterims, siekiančioms daryti karjerą korporatyvinėje Amerikoje. Aivė pažinojo svarbių žmonių, o Rudenė turėjo įgūdžių organizuoti milijonus dolerių surenkančius renginius.

Vos tik Aivė padavė *Tiffany* dovanų dėžutę

pagalbininkei ir ši nuėjo prie stalo, ant kurio buvo sudėtos kitos vestuvinės dovanos, darbo kambario durys atsidarė ir vidun įžengė Sebastianas Deivisas, vieno iš garsiausių Niujorko technologijų startuolių vadovas ir Aivės sužadėtinis. Dėvėjo tamsų kostiumą ir baltus marškinius, ryšėjo šviesiai pilką kaklaraištį. Buvo pasirengęs valdybos susirinkimui, Rudenės žiniomis, vyksiančiam tą vėsų šeštadienį.

- Visiems labas rytas.

- Labas rytas, - pasisveikino Aivė ir Rudenė.

Jis pasilenkęs pabučiavo Aivę į skruostą.

- Vėl dovanos?

Aivė pakėlė antakius.

- Ir atsakyti vėluojantys svečiai. Tikriname sudinimo schemą. Reikės išsiųsti ją Aleksandrai.

Aivė atsiduso.

- Žinotai, kad karalienės nebus?

Sebastianas šyptelėjo.

- Ne. Bet turi suprasti, kaip sunku įkalbinti ją atskristi į Ameriką. Juk atvyksta atstovai iš Adrijos. Pakaks ir jų.

Jis žengė prie durų.

- Pasimatysime per vakarienę.

Bet staiga sustojo ir atsisukęs pažvelgė į jas.

- Beje, Rudene, tavo vestuvių partneris šįvakar vakarieniam su mumis, tikėjaisi, kad ir tu dalyvausi.

Aivė suplojo delnais.

- Kaip gerai! - Ji atsisuko į Rudenę. - Judviem su Džeku reikia kuo greičiau susipažinti.

Rudenė patenkinta atsakė:

- Gerai. Šįvakar neturiu jokių planų. O net jei ir turėčiau, viską įmanoma pakeisti. Per ateinančias dvi savaites tavo reikalai - svarbiausia.

- Puiku, - pritarė Sebastianas.

Aivė nusišypsojo.

Rudenė pakilusi nuo kėdės pagriebė šalia ant grindų stovinčią rankinę ir darbinį krepšį.

- Reikia grįžti prie darbų.

Sebastianas laukė jos prie darbo kambario durų.

- Šeštadienį eisi į biurą?

- Dauguma mūsų klienčių dirba nuo pirmadienio iki penktadienio. Todėl tik šeštadieniais turi laiko susitikti su mentoriais.

Sebastianas nusišypsojo.

- Aišku. Tave pavežti?

- Ne. Nereikia.

Jiedu nuėjo į pagrindinį vestibulį – itin elegantišką erdvę, primenančią muziejų. Nuo marmuro grindų sklido tolstančių žingsnių aidas.

Sebastianas atvėrė Rudenei juodas graviruoto stiklo duris. Ji padėkojusi žengė į gatvę, bet staiga kai kas patraukė jos žvilgsnį. Rudenė geriau įsižiūrėjo.

Atsirėmęs į Sebastiano juodą limuziną stovėjo vieno gluminančio Rudenės praeities epizodo priminimas – Džekas Adamsas.

Aukštas ir lieknas, dėvėjo tamsų kostiumą ir juodą paltą, tinkamą besibaigiančio lapkričio šaltam orui. Atrodė ne mažiau svarbus asmuo nei Sebastianas.

Džekas išsitiesė ir mėlynomis akimis pažvelgė į Rudenę.

– Ei, tu čia! – šūktelėjo Sebastianas.

– Norėjau drauge važiuoti į valdybos susirinkimą. Pamaniau, pakeliui galėsiu papasakoti apie mano naująją vadybos sistemą.

Sebastianas atėjo prie automobilio.

– Puiku, lipk vidun, – pakvietė Džeką, tada pažvelgė į Rudenę. – Rudene, tai Džekas Adamsas. Tavo partneris per vestuves.

Džekas nenuleido akių nuo Rudenės. Nė nebandė užsiminti Džekui jau pažįstantis Rudenę.

Priešingai. Ištiesė ranką sveikindamasis, tarytum jiedu būtų susitikę pirmą sykį.

Dievulėliau! Gal jis nepamena!

- Džekai, susipažinkite. Tai Rudenė Džouns.

Ištiesę vienas kitam ranką jiedu pasisveikino. Rudenė žvelgė į Džeką tarytum elnė, apakinta priekinių automobilio šviesų. Galima buvo spėti, gal tai ne jis, juk Džekas Adamsas – įprastas vardas ir pavardė. Bet žydrų akių neįmanoma pamiršti. Ir po penkerių metų atrodė lygiai toks pat gražus. Ne tik ramus ir protingas, bet ir akinamai patrauklus.

Tą akimirką Rudenė nė kiek nesmerkė savęs už tą vienos nakties nuotykių. Jei būtų jos valia, ji būtų tęsusi pažintį. Tačiau žvelgdama į Džeką dabar, suprato, kodėl jam tebuvo akimirkos užgaida.

Džekas dailiai apsirengęs, atrodė protingas ir akivaizdžiai turtingas.

O ji tik Rudenė Džouns, labdaros organizacijos atstovė viešiesiems ryšiams. Vairavo tą patį automobilį, gyveno tame pačiame bute, dirbo tą patį darbą... Po paraliais. Tarsi užburtas ratas.

- Malonu susipažinti, pone Adamsai...

Džekas vos sulaukė šypsena.

- Džekas.

O gal vis dėlto ją pamena?

Rudenės širdis gaudė prisiminus kelias ypač įdomias jūdviejų ankstesnio susitikimo detales.

Jos skruostai nuraudo.

- Taip, žinoma, Džekas.

Įsiterpė Sebastianas:

- Atleisk, Rudene. Nenoriu skubinti, bet mums jau metas.

- Man irgi. - Ji mostelėjo dešinėn. - Iš kepyklos reikia paimti tortą...

Rudenės balsas trūkčiojo, žvilgsnis nevaldomai klaidžiojo. Jos didžiausias profesinis pasiekimas - smulkūs biuro darbai. Prisiminti, kuri šiandien diena, nupirkti tortą, pasirūpinti, kad visi sveikinimai būtų pasirašyti.

Jokių įspūdingų pareigų. Netekėjusi. Be sužadėtinio. Ir vis dar tie patys nereikalingi penki kilogramai.

Likimo galia. Ką padarysi. Kam draskyti senas žaizdas.

Rudenė pasisuko eiti į kepyklą.

- Man irgi malonu susipažinti, Rudene.

Ramus Džeko balsas pakirto Rudenei kojas, ir ji pasijuto lyg ką tik gerai mauktelėjusi viskio. O juk būtent viskis, jei ji gerai paminė, jo mėgstamiausias gėrimas.

Stengdamasi negalvoti apie aną naktį, kuri, beje, išliktų atmintyje kaip nuostabi naktis, naktis lyg iš kokio nuostabaus filmo, jei Džekas nebūtų taip nedovanotinai dingęs. Rudenė vėl atsisuko į Džeką.

- Ačiū, - padėjo ir vėl nususuko eiti.

Jai dar nežengus nė dviejų žingsnių Sebastianas sušuko:

- Nepamiršk, šįvakar vakarienė!

Ji stipriai užsimerkė. Kas per velniava? Dar ir vakarienę reikės iškęsti? Rudenė garsiai atsiduso. O tada dar ilgą vestuvių dieną?

Rudenė atsitiesė. Ji nepasiduos. Gal ir įstrigo praeityje, betgi jau suaugusi. Ir kas, kad Džekui gyvenime šitaip pasisekė. Jis vis tiek mulkis. Ji užkibo ant kabliuko, o tada jis slapčia iššliūkino vidury nakties. Jokio atsisveikinimo anei skambučio kitą dieną. Nei kitą savaitę. Nei kitą mėnesį.

Taigi. Velniop jį.

Ji atsimerkė ir šypsodamasi pažvelgė tiesiai į Sebastianą ir Džeką.

- Nepamiršiu! - pamojo ranka ir tikėjosi greitai dingti.

Bet jos ir Džeko žvilgsniai vėl susitiko, ir ji staiga pasijuto aukšta ir nerangi putlutė.

Kad jį kur! Ir kodėl tas vyras verčia ją jaustis šitaip kvailai?

Kai aną rytą Rudenė nubudo viena ir prisiminė nepaprastą romantišką naktį, pasijuto lyg kokia kvaiša sudaužyta širdimi. Šiaip ar taip, ji nepalūžo.

Štai taip.

Todėl nereikia kreipti į jį dabar daug dėmesio – tereikia išjungti visus jį fiksuojančius radarus!

Bet net jei Rudenė ir sugebėjo šįkart nuslėpti jaudulį, ne taip lengva viską užgniaužti.

Ji atsisveikino ir apsisukusi sunkia širdimi nusukubėjo tolyn.

Kurgi ne. Nelengva viską užgniaužti.

Džekas Adamsas žvelgė pro užtamsintą Sebastiano limuzino langą.

Kodėl būtent Rudenei Džouns teko būti jo partnere Sebastiano ir Aivės vestuvėse? Ta moteris priminė jam apie pačią blogiausią gyvenime dieną.

– Norėjai pasikalbėti apie naująją vadybos sistemą?

– Ne apie pačią sistemą, – atsakė Džekas žvelgdamas į Sebastianą. – Apie tiekėją. Iš visų galimų pasirinkau tris. Norėjau paklausti, ar

pažįsti kurį nors iš jų.

Sebastianas šyptelėjo.

- Kitaip sakant, nori paklausti, ar, mano žiniomis, jie visi švarūs.

Džekas kostelėjo.

- Būtent.

- Na tai sakyk, kas jie?

Džekas atvėrė dokumentų dėklą ir padavė Sebastianui trumpą sąrašą.

Sebastianas permetė jį akimis.

- Du negirdėti. Bet štai šis... - tarė jis rodydamas į vieną pavardę, - senbuvis. O tai privalumas...

- Svarstėme, gal pradėti bendradarbiauti su šia grupe. - Džekas įsikišo popierių į dėklą.

- Kaip jautiesi?

- Gerai.

Sebastianas atidžiai pažvelgė į Džeką:

- Gerai neatrodai. Lyg gyvą varlę prarijęs.

Džekas išsižiojo:

- Apie ką tu?

- Apie tą patį. Lyg tave pykintų.

Būtent todėl Sebastianui šitaip sekėsi. Verslo pasaulyje nardo daug genijų, turinčių puikią verslininko uoslę. Bet tokių, kurie skaitytų

Žmones lyg atverstas knygas, – nedaug.

– Gal pernelyg daug galvoju apie tą naująją vadybos sistemą. Juk paslaugų pasiūla restoranams, ypač jei kalbėsime apie tinklus, didžiulė.

– O gal tiesiog vengi vienos temos.

Džekas paėmė buteliuką vandens iš nedidelio šaldytuvo šalia limuzino minibaro. Negali būti nė kalbos, kad papasakotų Sebastianui apie aną naktį su Rudene. Iš dalies todėl, kad Džekas nenorėjo ir jos gluminti. O iš dalies ir todėl, kad metų metus stengėsi ištrinti prisiminimus apie tą naktį iš galvos. Nenorėjo vėl šitiek kančintis.

– Juk puikiai žinai, kad vadovaudamas įmonei negali užsimiršti nė akimirką. Nuolatiniai rūpesčiai. – Atsukęs kamštelį jis išgėrė daug vandens.

– Taip, žinau. – Sebastianas pačiupinėjo Džeko dvigalvį raumenį. – O kaip dėl šio vakaro? Ką gali žinoti? Gal kas pavyktų su Rudene.

Džekas gurktelėjo tokį didelį gurkšnį, kad vos nepaspringo.

– Rudenė atrodo maloni, bet...

Sebastianas suraukė kaktą.

– Bet kas? Ji tau nepatinka?

– Kodėl? Man patinka įvairios moterys....